

JULIA BURGERS-DROST

De onverwachte erfenis

band 1

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

‘Het is spijtig, zowel voor jou als voor ons!’

Die woorden dreinen door Vera’s hoofd. Afgewezen, voor de zoveelste keer. Met uiterste krachtsinspanning lukt het haar de opkomende emoties te verbergen. Haar expressieve gezicht is doorgaans als een opengeslagen boek.

Manmoedig probeert ze een zinnig antwoord te bedenken, maar als ze haar mond opent, komt er geen geluid. Gelukkig wordt dit door geen van de aanwezigen opgemerkt. Alle aandacht is voor de directeur van de basisschool. ‘Werkelijk, het spijt mij in het bijzonder. Je zou uitstekend in ons team hebben gepast.’

Vera knikt stom en denkt met weemoed aan de hartelijke ontvangst, in de hoop een collega te worden.

‘Je mag best weten dat we aan jou de voorkeur gaven. Als we hadden geweten dat je aan een allergie lijdt, dan hadden we je geen valse hoop gegeven. Eh... is dat al vanaf je geboorte?’

Vera concentreert zich op twee vrouwen uit de kleine kring rond de tafel, die zacht

met elkaar smoezen en bijna onmerkbaar hun spulletjes opbergen en zich gereedmaken te vertrekken. De keus is immers gemaakt?

Vera knikt. Opeens is het jij en jou.

‘Ik heb alleen in de zomermaanden last van die aandoening, dit even voor alle duidelijkheid. Als de grassen bloeien... de peppels van die witte flodders laten vallen... en ik heb goede medicijnen.’

De opmerking komt zo boud over dat een van de andere bestuursleden de wond wil verzachten met een vriendelijk gestelde vraag. ‘Heb je nog meer sollicitaties lopen? Je moet maar denken: lang niet iedere school doet zoveel aan buitengebeuren. Wat dat betreft zijn wij een koploper. Ik weet zeker dat jij wel een school vindt waar je precies in het team past.’

Nog een van de manlijke bestuursleden, een zwijgzame en norske man, laat voor het eerst zijn stem horen. ‘U had er verstandig aan gedaan, juffrouw Soudein, uw handicap al in de sollicitatiebrief te vermelden. Dat zou ons tijd en u teleurstelling hebben bespaard.’

Een volgende informeert weer of Vera nog meer sollicitaties heeft lopen.

Vera knikt automatisch. Ja ja, ze heeft ver-

scheidene brieven geschreven. En bijna evenzovele afwijzingen ontvangen. Maar daar heeft deze selecte groep niets mee te maken, denkt ze opstandig.

‘Het is dus duidelijk!’ doet ze koel, staat op en recht haar schouders. Ze kijkt de kring rond en besluit als groet te knikken, handen geven vindt ze onnodig in deze situatie.

De directeur loopt met haar mee naar de voordeur, informeert met oprechte belangstelling naar haar kwaal. Alsof het een afwijking van jewelste is!

‘Er valt goed mee te leven, hoor... het zit in de familie. Mijn ouders hadden nooit klachten, maar mijn tante, door wie ik ben opgevoed, weer wel. Dus bij ons komt geen rokend mens in huis!’ Vera wijst naar de sigaret die zojuist door degenen die haar baas had kunnen worden, is opgestoken.

‘Ook dat nog!’ schrikt hij. ‘Wij roken hier toevallig bijna allemaal. Ik moet toegeven: een slecht voorbeeld voor de jeugd.’ Zijn verlegen lachje klinkt als een zacht hinniken.

‘Inderdaad!’ Vera kijkt naar de hand die de deurknop vasthoudt en haar zo de weg verspert. Schamper zegt ze: ‘Een zogenaamde toegestane verslaving!’

‘Je bent dus opgevoed door je tante?’ vist de directeur, die haar laatste opmerking bewust negeert.

Vera spot: ‘Wat een belangstelling, zo bij het scheiden van onze wegen. Eh ja, mijn ouders waren werkzaam in de tropen. Beiden arts. Men had hen ginds nodig en ach, ik had het goed bij mijn tante. En nog...’

Het klinkt oprecht als het schoolhoofd zegt: ‘Vera, het spijt me bijzonder zo afscheid van je te moeten nemen. Het is niet anders. Ik wens je oprecht veel succes met hetgeen je gaat ondernemen.’

Zijn handdruk is warm, de glimlach gemeend. Een sliert sigarettenrook walmt met Vera mee naar buiten. Ze dwingt zich tot beheersing en pas als ze achter het stuur van tante Lies haar wagen zit, staat ze zich toe te hoesten.

Lies Soudein staat op de uitkijk, midden voor het raam van haar gezellige woning, type twee-onder-een-kap. Zodra ze haar huisgenootje ziet aankomen, weet ze genoeg. Vera is doorgaans een kalme chauffeuse. Maar als haar iets dwarszit, heeft ze de rijstijl die in een Amerikaanse politiefilm niet zou misstaan.

‘Arme meid! Die lui hebben hun ogen in

de zak!’ moppert ze teleurgesteld. Als geen ander kent Lies Soudein de jonge vrouw. Ze is immers vader en moeder voor haar geweest. Haar eigen leven kreeg diepe inhoud toen haar broer en schoonzus destijds vroegen of de kleine Vera – aanvankelijk voor korte tijd – bij haar mocht wonen. Geen van beiden wilden hun roeping vaarwel zeggen. Hun hart lag in het verre Afrika. Daar en nergens anders wilden ze hun medische kennis uitdragen. De verlofperiodes werden voor het grootste deel gebruikt voor bijscholing en het geven van voorlichting aan jonge artsen en verpleegkundigen die in hun voetsporen wensten te treden.

En Vera? Het kind werd in korte tijd schromelijk verwend met speelgoed. Maar aandacht kreeg ze niet.

Lies zucht, haar vriendelijke gezicht staat zorgelijk. ‘Veertje, lieverd, ik zie aan je dat het is tegengevallen. Kom hier, meid!’

Vera laat zich door haar tante troosten. Armen om haar heen, een zoen pardoes op haar ene wang. ‘Er zijn meer scholen in de wereld, Vera! Je moet maar zo denken: dit was niet voor je bestemd!’

Vera maakt zich uit de omarming los. ‘Helaas kan ik niet zoals jij denken... je praat

er zo gemakkelijk over. Als je hoort waarom ik op het nippertje ben afgewezen, geloof jij je oren niet. Het is puur discriminatie!’

Een gewillig oor, warme gezoete thee en begrip zijn medicijn voor Vera. Na een half-uurtje zelfbeklag klaart de lucht op.

‘Gewoon verdergaan, nieuwe moed, hopen en blijven geloven dat eens het tij keert. Sta jezelf niet toe negatief te denken, Vera. Je weet dat je mij niet in de weg zit. We maken er een fijne zomer van en de volgende keer ga je met minder verwachtingen naar een proefles of gesprek. Punt, over en uit!’

Dat is gemakkelijker gezegd dan gedaan. Vera blijft tobberig en om dit voor tante Lies te verbergen, zoekt ze de tuin op. Lies Soudein heeft groene vingers. Ze verzorgt haar bloemenkinderen niet alleen goed, ze spreekt ze zelfs toe, tot vermaak van Vera.

‘Mag ik je komen opvrolijken?’

Vera schrikt op uit haar gepeins. Een goedig kerstmannenhoofd komt net boven de strak gesnoeide heg uit piepen en Vera begrijpt dat tante Lies haar vriend en buurman al op de een of andere manier heeft ingelicht.

‘Dat hangt ervan af. Hebt u soms kaartjes voor de nieuwe James Bond?’ doet ze luchtig.

Helaas, daar kan Bram haar niet aan helpen. Maar aan een gezellige avond wel. ‘Ik krijg een logee, moet je weten. Een jonge meid, zoiets als jij. Een nichtje. Nee, jullie kennen haar bij mijn weten niet. En... ik heb een barbecue gekocht. Zo’n goeie, je weet wel!’ Allerlei informatie, in een adem verteld.

Vera haalt haar schouders op en loopt op de heg toe. ‘Bent u van plan haar te roosteren... die nicht, bedoel ik!’

Brams zware lach is tuinen ver te horen. ‘Als ik al kannibalistische neigingen had, zou ik dat schoolbestuur prefereren. Haha! Heb je zin om met Lies de avond bij ons door te brengen? Eerlijk gezegd... ik weet niet zo goed raad met dat nichtje. Ze heeft...’ Brams stem daalt tot een gefluister. ‘Het schaap heeft volgens de moeder *Liebeskummer*. En ik kan niet tegen huilende vrouwen!’

Vera klimt op een grote natuurkei, ooit door tante Lies hoogstpersoonlijk uit een bos vlak bij Apeldoorn ontvreemd. Oog in oog staat ze nu met buurman Bram.

‘Vrolijke, altijd tot lachen bereid zijnde vrouwen, dat is meer uw stijl. Vandaar dat mijn tante hoge ogen bij u gooit!’

Buurmans door de zon gekleurde gezicht

wordt nog dieper van tint. ‘Ik krijg je nog wel eens, reken maar!’ En weg duikt hij. Met de weelderige haag tussen hen in gaat het gesprek verder. ‘Dus je komt? Geweldig. Maar niet voor achten... ik moet nog het een en ander voorbereiden!’

Vera biedt haar hulp aan.

‘Niet nodig, niet nodig. Maar beloof me één ding: eet van tevoren niet te veel, anders blijf ik met mijn handeltje lelijk zitten!’

Opgemonterd kuiert Vera richting openstaande tuindeuren. De treurende nicht met Liebeskummer zal we niet kunnen eten, haar hoofd, hart en maag zitten vol treurnis, bepeinst Vera. Ze is dus niet de enige in de naaste omgeving die het zwaar te verduren heeft!

Gewoon doorgaan, dat was tante Lies’ advies. Dat betekent dat ze het vakblad waarin vacatures zijn opgenomen, eerst moet napluizen!

De zomeravond is warm, maar gelukkig niet broeierig. Vera besluit zich om te kleden in een weinig gedragen zomerjurk die volgens tante Lies uiterst vrouwelijk is. De soepele stof is bezaaid met veelkleurige bloemetjes en steekt aardig af tegen Vera’s gebruinte huid.

Wanneer tante Lies haar een complimentje

geeft, reageert ze plagend. ‘Al in de spiegel gekeken, lieve Lies?’

Lies negeert de vraag, verschikt nodeloos haar sjaaltje en kijkt in de ruit van de achterdeur die hun beeld vertekend weergeeft.

‘Ik denk dat Brammetje verrukt van je is. Je straalt aan alle kanten.’

Lies legt een hand over Vera’s mond. ‘Doe me een plezier, zeg...’ moppert ze.

Vera haalt een arm door die van haar tante en vraagt zich serieus af wat ze zal aanvangen als het ooit ernst wordt tussen Lies en Bram.

Via het achterpoortje is het slechts een paar passen naar de buurtuin.

‘Ik ruik de kippenpoten al,’ likkebaardt Vera, die haar maag voelt knorren.

Lies geeft een onnodig harde duw tegen de tuinpoort, die soepel opendraait.

Vera grijnst. ‘Hier loopt alles gesmeerd, letterlijk en figuurlijk. Niet alle poorten hangen scheef, zoals de onze.’

Lies hoort amper wat Vera beweert, haar ogen zijn gericht op Bram, die een groot schort voor heeft en bijpassende ovenwanten draagt. Naast hem staat het nichtje, op veilige afstand van de barbecue. Ze doet lachend suggesties en maakt niet de indruk slachtoffer van